

BORJAN I BEZIMENA

– Kad su ti tako mekana stopala, kakva ti je tek koža na trbuhu? – Tako mi je rekao pre nego što ćemo prvi put zajedno leći. I njemu je bio prvi put. Bilo bi nam oboma lakše da to nije krio. Da me nije obmanjivao da zna šta radi. Lako sam mu poverovala, zašto ne bih, zgodan je, široka ramena, uski kukovi, zategnute butine, krupni zubi. Telo ne laže, kažu. A njegovo telo je skladno i negovano, primamljivo drugim telima. Samo su mu oči začuđene kao u teleta. Kad je uzbuđen, oči mu se popnu navrh čela. Gleda me dok palaca jezikom oko mog pupka, petlja po međunožju, udiše me, ne skida pogled s mene. Oči mu svetle u mraku. Uznemiravaju me. – Ne gledaj me tako – kažem mu. – Lepa si – odgovori. – Lepa i mekana. – Onda sam osetila njegovu tvrdoću i zatvorila oči. Njegove me režu. Po obrazima, bradavicama, stomaku, duboko ispod stomaka. – Ne gledaj me – zajecam, a on se strovali preko mene. Gore dahće, dole pulsira. – Makni se, težak si. Ne mogu da dišem. – Okrenem se na stranu i zagrlim kolena. On me objumi s leđa, poljubi u rame. – Laku noć – kaže. Izjutra plačem. U hladnoj sirotinjskoj sobi s okrnjenim čoškovima i trulim cvećem u prozoru. – Šta ti je? – Pusti me. – U pokušaju da me uteši, rekao mi je da je i njemu bio prvi put. Malo sam se smejala, malo ga udarala po grudima, opet plakala dok me san nije svladao. – Bilo je dobro, kad ćemo ponoviti? – budi me. Odbijala sam ga naredna dva meseca. Onda smo slavili nečiji rođendan, previše sam popila da bih se sećala čiji. Mogao bi biti i moj ili njegov, rođeni smo na srodne datume. Pijem dok mi usne ne pomodne od vina. Sednem mu u krilo i ljubim ga kao da smo sami u prostoriji. – Gledaju nas – opominje me. – Zažmuri – govorim mu. Kad mu dosadi, podigne me i iskrademo se u drugu sobu. U njegovu sobu. Tamo me baci na krevet i prignječi svojim telom. – Ne, ne – guram ga od sebe. – Šta ne? – pita i svlači mi hulahopke ispod haljine. – Nije ti zanimljivo bez publike, je l' to? – kaže i protrlja me dole. Uzmičem. Dodiruje me nespretno, kao da polira kristal. – Neću tako – ponovim. – Kako hoćeš? – pita me, pa se izvučem ispod njega, oborim ga na leđa i opkoračim. – Polako – kaže. Svučem mu majicu, raskopčam šlic. Lep je. Uzmem ga u ruku, podignem se na kolena, malo kružim, sednem. – Po-lako – zakuka, a ja se nabijem, pa mu se trljam po stomaku dok ne svršim. Gledam u plafon i svršavam bez glasa, malo zašištim kao posle utoljene žeđi, poljubim ga u obraz, bilo je dobro, siđem i legnem pored gotova da zaspim. Miluje mi leđa i zadnjicu, osećam da je još uvek tvrd, nabija se uz mene. – Tamo se – kažem. – Zaspacu. – Nije mu bilo pravo. Čula sam da se dizao noću, može biti da je išao do kupatila da se istrese.

Nikad nisam zavolela njegov miris. Sve je pokušao. Prao se triput na dan, skidao malje, menjao parfeme i losione za posle brijanja, kupovao antiperspirantne gelove, žvakao mentu, jeo ananas. Ništa nije pomoglo. Ni kad je tražio od zubara da mu zameni sve stare plombe, očisti kamenac i sanira upalu desni. – Prestani da se trudiš – došlo mi je da se izvičem na njega – ne možeš se od sebe isprati. – Kad ti ne odgovaraju nečiji feromoni, tu se ne može ništa. – Kakvi feromoni, danas se od svega pravi nauka, ja sam jed-

nostavan čovek, ne treba mi hemijska formula da mi pokaže kako mi je s tobom. – Kako ti je sa mnom? – Kao nikad dosad. – Kad ni sa kim drugim nisi bio – kliberim se, a on se ljuti. – A tebi kao nešto fali? Samo izmišljaš. – Kad se tako sneveseli, grlim ga i ljubim, niko nam drugi ne treba. Godinama nam ne treba. Dane provodimo u prašnjavim čitaonicama, noći u sobama od kojih pokušavamo da napravimo dom. Krečimo, kupujemo jeftine novogodišnje ukrase, kuvamo zajedno, jedemo s prijateljima. Prestala sam da pijem nakon poslednjeg pomračenja svesti. Rekla sam sebi: – Sad je dosta! Mater mi je rospija, al' ne valja ni na bâbu, ni na stričeve da povučem. – Sećam se strica. Uzme me u krilo da ga zajašim preko kolena, pa se igramo konjića. On se zajapuri začas, ja se smejem i smejem... Onda mater utrčava u sobu i otme me od njega, podiže mi haljinicu, namešta mi hulahopke i veš, ja se rasplačem, pa me pukne preko usta, a strica bi pljunula u lice da je smela. Jednom je pijani stric pao preko mene i samo je ostao da leži tako. Mogao me ugušiti. Mater je naišla, pa me nekako iščupala. Kaže da mi je tad koža potamnela. Tamna je i ostala. – Kô da te kakva Ciganštura rodila, a ne ja – govorila mi je mater. – I ta kosurdača ti je divlja, skрати je malo. – Onda mi se zagleda u dekolte, pa samo prezrivo frkne. Od ljubomore, jer njene su se sise sparušile, a moje tek otkrivaju svet. Otkako sam otišla od kuće, svi me vole. Borjan ponajviše. Voli čak i kad su mu usta puna moje kosurdače.

Kad sam mu prvi put rekla da ga ne volim, smeja se. – Pričaj ti šta hoćeš, ja znam šta osećam. Od prvog dana znam – rekao je. – Nisam mu mogla objasniti taj nesklad. Drag mi je kao čovek, ne volim ga kao muškarca. Zgodan je i neprivlačan. Nevoljno ležem s njim. Svršavam, a loš je ljubavnik. Obdaren, bez ikakve veštine. Pouzdan je, užasno dosadan. Nikada se ne svađamo, niti imamo o čemu da pričamo. Lako se dogovarimo o svim nebitnim stvarima i imam utisak da me on uopšte ne poznaje. Najporaznije od svega, njemu je to dovoljno. Može da nas zamisli u dalekoj budućnosti zajedno. Prva sam mu i poslednja. Može da zamišlja *dok nas smrt ne rastavi*. Ne boji se da će nešto propustiti i dosledan je svojim zamislama. Kad sretnemo par s bebom, oboje se ozarimo. – Vidi, veknica – kaže, pa me pita želim li jednu. Želim. Moje telo to želi, ruke ponajviše. Osećam da mi nedostaje beba u naručju. Ali ne Borjanova beba. On misli da je to zbog Une, nema drugog načina da to sebi objasni. – Ženka bira mužjaka s najboljim genetskim materijalom za potomstvo – rekao je kao da recituje iz udžbenika za biologiju, neobično pokunjenim glasom, kao dečak kome znanje ne ide naruku. Bio je to uvod priče o Uni. – Ja sam jedina, a imam sestru – rekao je. – Pravu sestru, od istog oca i majke. – Gde je? Šta joj se desilo? Je li prerano otišla? Ili predaleko? – u sebi ređam pitanja i čekam da nastavi. – Ako je meni dvadeset sedam, Una sad ima dvadeset pet, ali u glavi ne može imati više od osam. S osam se rodila, s osam će umreti. – Gde je? Viđate li se? – pitam. – A tamo je – kaže kao da se srami – sa sebi sličnima. Ne viđamo se često. – Oduvek sam htela da imam sestru – kažem kao da mu zavidim. – Una i ne zna da mi je sestra. Nema nikakav osećaj za to. Nema nikakav osećaj za ovaj svet, kao da se nije do kraja ni rodila. Nije morala ni toliko. – Htela sam da čujem sve o njoj, a Borjan je bio škrt. Prošli su meseci dok nisam sklopila celu priču: portret Une iz detinjstva u kojem će ostati zaključana i kad bude starica. Ako bude.

Borjan je svoju majku mučio duže od zimske noći, lice joj se izobličilo od porođajnih muka, vidno je ostarila kad je došao na svet. Za razliku od njega, Una se rodila lako. Samo je izletela. Bezbolno, gotovo neosetno. Njihovu majku je to prestravilo. – Zнала sam da nešto nije u redu – govoriće kasnije. – Nikako je nisam osećala. Nije mi dala. Kao ni sad što mi ne da. – A bila je prelepa beba, krupna i napredna. Kobaltnoplave oči i kosa boje meda. Ne plače mnogo. Niti se smeje. Zeva kao mala pećina. Alergična je na majčino mleko. Vrišti kad je kupaju i ta će joj navika ostati dok god je s njima. Ima pet godina i nosi pelene. Nespretna je, ali nikad ne plače kad padne. Može satima da sedi u čošku i ljulja se napred-nazad, dok se ne zaljulja tako silno da počne udarati glavom o zid. Tad je majka uzima sebi, ali Una ne voli njen zagrljaj. Ne govori mnogo: ili negoduje, ili ćuti. Ponekad priđe Borjanu, nabora nos i kaže: – Smrdi ti piša. – Borjan je udari preko usta, ona i ne trepne. Majka se pravi da ne vidi, kaže: – Dečja posla. – Kad su slavili Borjanov rođendan u odabranom krugu porodičnih prijatelja i njihove umilne dece, Una se ne druži ni sa kim, samo zuri u čokoladnu tortu s krupnim lešnicima, drži ruke iza leđa i vrti glavom. Majka odseca izdašne komade, daje svakome po trokut, gosti su nasmejani i jedu očima. Kad dođe red na Unu, ona vikne: – Neću! Upala ti je dlaka u fil. – Una, ne pričaj gluposti! – majka je pljusne, ali šteta je već bila načinjena. Najednom su svi obazrivi zbog koštunjavog voća, ne valja preterivati, trbusi su im osobito osetljivi na lešnik. – Dlaka iz nosa! – Una skače oko stola i nabraja. – Dlaka iz grla! – Umukni! – majka pokušava da je uhvati, ali Una izmiče. – I sise su ti dlakave! – viče. – Crvene i dlakave! – Kad su je uhvatili i zatvorili u sobu, otac se umorno srućio u fotelju, a onda, u pokušaju da popravi stvar, dohvatio je tanjirić s tortom i zagrabio pozamašan zalogaj. Zatvorenih očiju klima glavom: – Mmmm – odobrava kao u reklami za rum kasato. Lešnik se drobi pod zubima, biskvit je sočan, tečna čokolada klizi mu niz grlo. Zatim nešto zapne, otac izgleda zblanuto kao neko ko se nagutao sopstvenih zuba. Hvata se za grlo, na tren se ne zna muči li se da udahne vazduh, da se isprovraća ili iskašlje. Iz usta je izvukao dlaku dužu od metra i debelu kao gudačka struna. Ubrzo nakon te zabave Una je pošla u školu, a iz škole tamo gde nikome neće smetati. – To je njen svet – rekli su. – Biće srećna među svojima, s vama nikad. A ni vi s njom.

– Poželiš li ikad da je posetiš? – pitam Borjana. – Poželim da je nema – kaže. – Ćutim, gledam ga, čudim se kako su mu oči tako neprimereno loptaste, kao da u njima kulja Bazedovljeva bolest. Čudim se kako ume da bude ružnjikav, a nisam mu to ranije zamerala. – Danas je drugačije – kaže. – Mnogo toga se može predvideti. Preduprediti. – Na šta misliš? – pitam ga. – Na plod – kaže. – Sad postoje svi ti testovi i čuda. Ako se pokaže da je kao Una, ne rodiš i gotovo. – Radije ne bih da se pokaže da je kao ti – pomislim. – Zato je najsigurnije da ga ne pravimo. – Razume se da mu to nikad ne bih rekla. Bilo mi je žao što sam mogla i pomisliti, ali se nisam predomisliła. Rekla sam mu da zaslužuje ženu koja će s njim hteti sve što ja neću. – Zar ti nije dozlogrdilo da me svaki put salećeš kao da je prvi? Ta glupa igra, što više uzmičem, više me tražiš. Želiš, odbijem te. Želiš još silnije. Želiš dok ne popustim. Zamisli plod takvog začeca. Nevoljno dete, bez strasti za životom. Nije dobro – rekla sam. – Nije dobro kad se čoveku sve pruži na tacni –

odgovorio je. – Treba zaslužiti. Osvojiti. – Jednom sam obrnula igru, a nisam popila ništa. Ležali smo u krevetu, bilo je tiho kao u orahovoj opni. Nedozrelo. Borjan je na rubu sna. Gledam kako je golem u našoj postelji, kako sam krhka i tanka spram njega. Crna kao noć kraj njegove dečje kože. Mrak mi dotakne bedro i oslobodi mi ruke. Dotaknem ga. Skliznem mu niz pupak, pa ga uhvatim gde je i bez kosti najtvrdi. Zastenje iz dna trbuha. Pohotno, zatečeno, zgroženo. Uplašeno. Odgurne me iz polusna i okrene se na drugu stranu. Prigušim poriv za kikotanjem, pa mu se primaknem celim telom, stavim mu srce na kičmu. Nežna sam i podatna, prvi put ga odistinski želim, svesna sebe, njega, tepla. Obujmim ga dlanom, potegnem gore-dole. On me odbaci jednim trzajem. U sledećem trenutku je nada mnom, stiska mi zapešća, ne mogu da udahnem od težine njegovih kostiju na sebi. Iz očiju mu zavarniči. – Je l' ovo hoćeš? – pita neprepoznatljivim glasom. – Boli me. – Je l' to hoćeš? – Ne. – Pustio me, okrenuo se i zaspao na svojoj polovini kreveta, a ja sam cele noći očima pridržavala plafon da nam se ne sruči na glave.

Chlamydia trachomatis, doktorka je ispisala nezgrapnim rukopisom. – Što je veći broj seksualnih partnera, veći je rizik od infekcije – rekla je. – Kamo sreće da ih je više – pomislim. – Moje se telo brani od jednog. – Prepisala mi je antibiotike. – Umesto vaginalne isprobajte češnjak, ne može da škodi – dodala je. S češnjakom sam bila sigurna, naveče ga stavim dole, a izjutra mi ispari na usta. Borjan je konačno mogao razumeti šta znači *ne volim tvoj miris*. Kad se hlamidija povukla, odlučila sam da odem. – Tražiš hleba preko pogače – rekao mi je kao da će zaplakati. – Možda pšenica uopšte nije moja hrana – odgovorila sam, pa mi je pomogao da se spakujem. Podelili smo sve, čak i sadržaj kutije sa šećerom, svakome po dvanaest jednakih kašika. Plakali smo dok smo ih brojali. – Ako ti bilo kad nešto zatreba – rekao je – nemoj oklevati da me pozoveš. – Grlili smo se dugo pred vratima zajedničkog obitavališta. Kad sam izašla, poželela sam mu svu radost ovog sveta. U narednim danima bilo je teško, osećaj slobode kolebao se pred gubitkom. Uredila sam mali iznajmljeni stan, počela da uzgajam bilje, izgovarala sam njihova latinska imena kao da su magijske formule za sreću. Radila sam do iznemoglosti, moje su ruke vukle teret, premeštale i preslagivale, gubile su osećaj za dete u naručju. Hodala sam, tražila nove najbolje prijatelje. Izlazila sam i ponovo pila. Grad je bio velikodušan, na glavnom trgu održavali su se koncerti iako ništa nije slutilo na novogodišnje praznike. Ljudi oko mene pevaju i plešu, nepoznati a prisni, svi piju iz iste flaše koja kruži dok se ne razbije. Prihvatam sve što mi se ponudi. Kad muzika utihne, shvatim da sam sama i da ne znam put do kuće. Čučnem, obgrlim kolena, trg se ljulja kao brod. Ne znam jesam li povraćala, sećam se da je miris bio odvratniji od ustajalog češnjaka. – Pozovi nekoga – govorim sebi – ne smeš zanočiti na trgu s beskućnicima. – Uzimam telefon i listam sva ta nepoznata imena. Onda se vratim na Borjanovo i pritisnem zelenu slušalicu. – Loše mi je – kažem. – Možeš li da me otpratiš kući? – Stvorio se toliko brzo da sam pomislila da je celo veče bio uz mene. – Tu si – obradovala sam mu se – sad mogu slobodno pasti. – Znam da me je podigao, dalje se ničeg ne sećam. Ni kako smo stigli, ni odakle mu moja nova adresa, ni ko je otključao stan. Odjednom sam u svom krevetu, čista, pokrivena i gola. Bubnja mi u glavi. – Dobro jutro – Borjan prilazi s dve šoljice kafe. – Mali ti je ovaj

krevet – kaže – sav sam se izlomio. – Navučem pokrivač do brade, uzmem kafu. – Hvala – promrmljam ne skidajući oči s tamne tekućine. Tražim oblike u peni. Borjan mi sklana kosu s lica. – Jesi li dobro? – pita. – Klimnem. On seda uz mene, greje ruke na vreloj šolji, malo dune u kafu, malo srkne. – Oprao sam ti odeću – kaže – bila je baš... – Hvala – kažem – nisi morao. – Nije mi bilo teško. – Opet klimnem. Kafa je opora i jaka, razbistriće mi glavu, gutam je kao svežu vodu. – Da ti naspem još? – pita. – Odmahnem glavom. – Šta si se umusila – Borjan se nasmeje – kô da me ne znaš. – Uplaši me koliko znam. – A sinoć, kad smo došli kući...? – počnem. Borjan me uzme za ruku. – Prelepo mi je bilo – kaže i poljubi me. – Stresem se. – Jako si mi nedostajala – čujem. – Umro bih od želje da me sinoć nisi dovela ovde. – Jedva sam stajala na nogama – kažem. – Pala si čim si me videla – nasmeje se. – Šta se desilo – pitam – kad smo došli kući? – Gledam njegovo iscereno lice i ne mora mi ništa reći. – A ti se kao ne sećaš? – kaže podrugljivo. – Ništa što već nismo radili. Ko zna koliko puta dosad. I ne brini, pazio sam. Znaš da uvek pazim.